

1

กลิ่นคาวของทะเลโชยเข้ามาในรถ ตอนนี้ใกล้ถึงจุดหมายเต็มที่แล้ว
ดาฮยอนกำลังจ้องมองออกไปนอกรถ
ทุกครั้งทีรถแล่นมาถึงดินเขา ภาพท้องทะเลอันสงบนิ่งก็จะปรากฏ
ให้เห็น จากนั้นก็หายไป เป็นอย่างนี้ซ้ำอยู่เรื่อยๆ
เธอคนนั้น... จะเปลี่ยนไปมากแค่ไหนนะ...
ดาฮยอนพยายามสะกดหัวใจที่กำลังเต้นรัวให้เย็นลง ภายในสมอง
ของเขามีแต่ความคิดนั้นวนเวียนอยู่ตลอดเวลา
จินอู แจกวาง และฮารุกำลังหลับใหลราวกับว่าพวกเขาเหนื่อยล้า
เต็มที ส่วนพี่จางแทก็กำลังขับรถอย่างตั้งอกตั้งใจอยู่บนถนนแคบๆ
ทันทีที่นึกถึงเธอคนนั้น หัวใจของดาฮยอนก็เต้นรัวอีกครั้ง
ถ้ามีหน้าต่างก็อยากจะเปิดออก แต่รถมินิแวนที่พวกเขานั่งอยู่นี้
ไม่มีหน้าต่างสักบาน ยิ่งถ้าหลังคาเปิดประทุนได้ก็คงจะดีไม่น้อยเลย
ทีเดียว
แต่ยังไงก็ตาม ทะเลที่มองเห็นผ่านกระจกก็ให้ความรู้สึกสดชื่นมาก
รถมินิแวนแล่นไปตามถนนเลียบริบทะเล ทำให้เห็นทิวทัศน์ของ
หมู่บ้านชาวประมงและเรือซึ่งกำลังทอดสมออยู่
"พี่จางแท..."
ดาฮยอนเรียกจางแทที่กำลังจดจ่ออยู่กับการขับรถ

จงแทเหลือบตาขึ้นมองกระจกมองหลัง แล้วก็เอาแต่สูบบุหรี่โดยไม่พูดอะไร

"พี่จิงแท..."

เสียงเรียกซ้ำของดาฮยอนทำให้จิงแทเหยียบคันเร่งเพื่อเพิ่มความเร็วของรถให้มากยิ่งขึ้น จากนั้นก็ทอดสายตาไปข้างหน้าเหมือนเดิมพร้อมกับสูดควันบุหรี่เข้าเต็มปอด

ส่วนคนอื่นๆ ยังคงหลับไหล

ไอพวกนี้มันไม่รู้หรือรู้หนาวอะไรเลย

"ดาฮยอน"

พี่จิงแทเปิดปากพูด

"ฮือ"

"ฉันชอบพวกนายนะ รู้ใช่ไหม"

"รู้"

"ที่ผ่านมามีคนตามใจพวกนายมาโดยตลอด เพราะฉะนั้นคราวนี้ขอให้พวกนายฟังคำพูดของฉันบ้าง ถ้าพวกนายยังไม่หยุดอยู่แค่นี้ ฉันก็พร้อมที่จะทำต่อไป ที่ที่พวกนายเคยอยู่กับที่นั่นะ มันต่างกันมาก ยังไงก็อดทนหน่อยนะ เพราะฉันก็จะอดทนไปกับพวกนายด้วย เข้าใจมั๊ย"

"พี่จิงแท... ไม่ต้องพูดอย่างนี้ได้ พี่ต้องทำอะไรตั้งมากมายเพราะพวกผม... ขอโทษนะพี่"

ดาฮยอนพูดพลางเอามือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋ากางเกง จากนั้นก็พยายามหลบสายตาของจิงแทที่มองผ่านกระจกมองหลังมา

การที่พวกเขามาถึงที่นี่ได้นั้น คนที่เหนือกว่าใครทั้งหมดก็คือพี่จิงแทนี่แหละ และตอนที่ทุกสิ่งทุกอย่างมันกลับกลายเป็นเลวร้าย คนที่เจ็บหัวใจที่สุดก็คือพี่จิงแทอีกเช่นกัน

บทสนทนาหยุดลงพักหนึ่ง ควันบุหรี่ตลบอบอวลไปทั่วรถ

จิงแทเองก็รู้สึกอึดอัดไม่แพ้กัน

เขาคิดอยู่นานว่าจะทำยังไงให้เรื่องราวผ่านพ้นไปได้ด้วยดี

เมื่อถึงช่วงเวลาที่ยากลำบาก คนเราจะมองเห็นทางข้างหน้าไม่คอย

ซัดสั๊กเท่าไหร่ เหมือนอย่างตอนนี้งี้ละ ทั้งๆ ที่ข้างหน้ามีแสงไฟสาดส่อง แต่เขากลับมองไม่เห็นทางเลย

เขาไม่คิดว่าปัญหาจะใหญ่โตมากถึงขนาดนี้ แต่แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็พังทลายลงไปในพริบตาเหมือนกับปราสาททราย

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาพยายามทำทุกอย่างเพื่อยกพวกเด็กๆ ให้ขึ้นไปอยู่ในตำแหน่งสูงสุด แต่แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็โอบอ้อมจากไป

ทันทีที่หัวใจฟื้นคืน แม้แต่การมองพวกเด็กๆ ที่กำลังหลับใหลอยู่บนรถก็ยังเป็นเรื่องทุกข์ทรมานมาก

ตอนนี้จึงแกกำลังโอบกอดความไม่สบายใจเอาไว้ พวกเด็กๆ ยังไม่รู้ว่พวกเขาตกมาต่างจังหวัด เป็นเพราะพวกเขาไม่ฉลาดหรือไม่รู้จักรโลกดีพอกันแน่นะ

ตอนมาที่นี่ครั้งแรก จงแท้อยากจะหายตัวไปทันทีเนื่องจากสายตาอันแสนเย็นชาของพี่เขย แม้ว่านี่จะไม่ใช่ว่เรื่องของเขา แต่เขาก็ยอมขออ้อองคนที่ไม่ค่อยถูกชะตาเพื่อแก้ปัญหาให้พวกเด็กๆ

อนาคตของพวกเด็กๆ แขนวนอยู่กับปัญหานี้

เขาต้องทิ้งศักดิ์ศรี ทนรับการดูถูก และคุกเข่าก้มหัวนานนับชั่วโมง ทั้งทีในชีวิตไม่เคยขออ้อองใครอย่างนี้เลย

พวกเด็กๆ ไม่รู้หรือว่สถานการณ์กลายเป็นแบบนี้ไปแล้ว

พอรถแล่นเข้าสู่ทางโค้ง จงแท้ก็ข่วงกันนูหรือออกไปนอกหน้าต่าง จากนั้นก็พยายามเรียกความหวังกลับมาใหม่ แต่แล้วความคิดที่ไม่มีวันจบสิ้นก็ทำให้เขากัดฟันกรามแน่น

เด็กที่กลายเป็นเรี่ยวแรงหนึ่งเดียวสำหรับเขาก็คือดาฮยอน

เมื่อเปรียบเทียบกับเด็กคนอื่นๆ แล้ว ดาฮยอนเป็นเด็กที่มีความคิดมากที่สุด เพราะว่เขาเจ็บปวดมามากหรือไงกันนะ

จงแท้เหลือบมองไปยังเด็กคนอื่นๆ ผ่านกระจกมองหลัง แล้วก็แสดงสีหน้าที่ไม่ค่อยจะยินดีสักเท่าไหร่ ซึ่งดาฮยอนก็สังเกตเห็นจนได้ จงแท้จึงหยิบแว่นกันแดดออกมาใส่ เขาไม่สามารถสลัดความคิดที่ว่เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะเด็กพวกนี้้ออกไปจากสมมองได้

ดังนั้นจึงแท้จริงยิ่งส่งแรงเหยียบลงไปทีคันเร่ง
รถแล่นไปเร็วมาก
แล้วจู่ๆ ความเร็วของรถก็ลดลง จากนั้นจึงหยุดอยู่กับที่
การหยุดกะทันหันทำให้พวกเขาเด็กๆ ที่กำลังหลับไหลอยู่ตื่นขึ้นมา
ทีละคน

ฮารูซึ่งเป็นน้องคนสุดท้องลงมาจากรถก่อน จากนั้นก็ตามด้วยจินอู
แจกวง และดาฮยอน

หลังจากลงมายืนกันหมดทุกคนแล้ว พวกเขาทั้งหมดก็หันกลับไปมองรถ
มินิแวนที่นั่นมา

ไม่ว่าจะดูยังไงก็เป็นรถที่ปลอดภัยและเชื่อถือได้
จึงแทลงมาจากรถเป็นคนสุดท้าย โดยที่ปากของเขายังคงคาบ
นูหรือเอาไว้ เขามองพวกเขาเด็กๆ ด้วยสายตาว่างเปล่า
ทุกคนหน้าตาหล่อเหลา ผอมยาว และสวมเสื้อผ้าดูดี

ชายเสื้อกับเส้นผมของพวกเขาพลิวไหวไปตามลมทะเล แล้วสิ่งแรก
ที่ปรากฏสู่สายตาของพวกเขาก็คือป้ายหน้าประตูโรงเรียน

โรงเรียนมัธยมคอนมา

ตอนนี้สีหน้าของพวกเขาเด็กๆ ดูตระหนกมาก ต่างจากตอนที่ลงมา
จากรถโดยสิ้นเชิง

ทันทีที่พวกเขาหันไปทางรถมินิแวนอีกครั้ง จึงแทก็ส่งยิ้มแปลกๆ
มาให้

"ตื่นเต้นเหรอไง"

"พี่จังแท นี่มันอะไรกันเนี่ย"

ฮารูถามขึ้นมา

"ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ที่นี่คือโรงเรียนของพวกเขา"

"...?!"

"..."

"..."

ไม่มีใครพูดหรือมีปฏิกิริยาใดๆ ต่อคำพูดของจางแท แต่แจกวัง
หันหน้าไปทางโรงเรียนแล้วถ่มน้ำลาย

สำหรับแจกวังแล้ว โรงเรียนคือสถานที่ที่เขาไม่อยากกลับเข้าไป
มากที่สุด

"พี่จางแท พวกเราไม่เห็นต้องไปโรงเรียนเลยนี่นา"

"เวรเอ๊ย พาไปสอบใบขับขี่ซึ่งจะดีซะกว่า นี่มันอะไรกันเนี่ย!"

จินอูบ่นอยู่ข้างๆ แจกวัง

ฮารุมองจินอูกับแจกวังแล้วบ่นพึมพำด้วยสีหน้าที่ไม่รู้จะทำยังไงดี

"อยากจะทำ"

ส่วนดาฮยอนไม่ได้แต่เอามือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋ากางเกงโดยไม่พูด
อะไรสักคำ

"ไปกันเถอะ"

จางแทหยิบซองเอกสารออกมาจากรถแล้วพูดด้วยน้ำเสียงซึ่งข้าง

เขารู้ดีว่าตอนนี้เขาขอมเด็กพวกนี้ไม่ได้อีกแล้ว

พวกเด็กๆ ไม่สามารถพูดอะไรต่อไปได้อีก เลยได้แต่เดินตาม
จางแทเข้าไปในโรงเรียน

กลิ่นคาวทะเลซึ่งมาพร้อมกับลมเคลือบตามหลังพวกเขาไปด้วย

2

พวกเด็กๆ เดินผ่านห้องโถงใหญ่มาถึงมุมนั้นได้ด้วยอารมณ์ลับสน

อาจารย์ผู้พาพวกเขามายังห้องเรียนก็ปวดหัวไม่ต่างกัน

บันทึยอวบอ้วนที่กำลังสายไปมาอยู่ภายใต้มินิสเกิร์ต กับริ่องอกซึ่ง
มองเห็นผ่านเสื้อไหมพรมของอาจารย์คนนั้นช่างยั่วกิเลสจริงๆ

ทั้งๆ ที่พวกอาจารย์ชอบว่ากล่าวตักเตือนเด็กนักเรียนเรื่องทรงผม
และเครื่องแบบ แต่ตัวเองกลับพิถีพิถันเป็นพิเศษเรื่องการแต่งกายของ
ตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์สาวๆ มักจะทำตัวให้ดูเด็กด้วยเสื้อผ้า
เย้ายวน

ตอนที่พวกเขาเด็กๆ กำลังจะขึ้นบันไดตามอาจารย์สาวไปนั้น เสียง
เอะอะไว้วายก็ดังมาจากห้องเรียนที่อยู่ตรงสุดทางเดิน
และมีเสียงครวญครางดังลอดออกมาด้วย
ฮารุผู้มีสีหน้าหวาดระแวงหันไปมองพวกพ้องแล้วเอ่ยถามความ
คิดเห็น

"พี! เรามาผิดที่รีเปล่าเนี่ย"

"นี่มันโรงเรียนหรือคุกกันแน่"

จินอูทำหน้ามึนยิ่งกว่าเดิมและพูดกระแทกเสียง

"..."

ส่วนดาซยอนยังคงรักษาความเงียบเอาไว้เหมือนเดิม ผิดกับแจกวาง
ที่เอาแต่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่โดยไม่ละสายตาไปจากสะพานของอาจารย์สาว
แม้แต่วินาทีเดียว แต่ครั้งที่อาจารย์เคลื่อนตัวขึ้นบันไดไป สะพานของ
เธอก็ยิ่งเฝ้าจ้องใจมาก

"สุดท้ายออกไปเลย..."

คำว่าสุดท้ายที่ถูกเอ่ยออกมาพร้อมกับใบหน้าขวนฝั้นนั้น ไม่รู้ว่า
หมายถึงโรงเรียนหรืออาจารย์กันแน่

ติ๊งงง!

ขณะที่พวกเขาขึ้นมาถึงชั้นสองและกำลังเดินเข้าไปใกล้ห้องเรียน
ห้องหนึ่งนั้น เสียงทุบตีะกัดังขึ้นมาจากข้างในห้อง พร้อมกับเด็กนักเรียน
คนหนึ่งออกมานอนหงายหลังอยู่บนอกห้อง

พวกเขาหยุดเดินแล้วมองเด็กนักเรียนคนนั้นทันที

ใบหน้าของเด็กคนนั้นมุดเขียวเนื่องจากความเจ็บปวด แต่พอดูจาก
ปฏิกิริยาของเพื่อนร่วมห้องแล้ว ก็พอจะเดาได้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้น
แค่ครั้งสองครั้ง

อาจารย์สาวก็ลงมองเด็กคนนั้น ก่อนที่จะเดินไปหยุดอยู่หน้าประตู
ห้องเรียนอย่างไม่สนใจ จากนั้นก็มีเด็กนักเรียนชายสองคนวิ่งออกมาพุง
เด็กคนนั้นกลับเข้าไปในห้อง

ห้องเรียนเงียบกริบทันที

ผู้ชายคนหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะเป็นอาจารย์ประจำชั้นเดินเข้ามาหา
อาจารย์สาวกับพวกเด็กๆ

"อ๊ะ! สวัสดีค่ะอาจารย์ วันนี้อากาศร้อนมากนะคะ ดื่มน้ำสักหน่อย
มั๊ยคะ"

อาจารย์สาวยื่นขวดน้ำ 500* ออกไปให้ เตรียมมาตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย
เธอกำลังมองและกล่าวทักทายอาจารย์หนุ่มอย่างอารมณ์ดี ซึ่ง
แตกต่างจากสีหน้าเย็นชาที่มองเด็กนักเรียนคนเมื่อก็โดยสิ้นเชิง น้ำเสียง
ของเธอในตอนนี้อย่างเข้ายวนมากๆ

จากนั้นการพูดคุยก็เริ่มต้นขึ้นด้วยน้ำเสียงลึนไหลยังกับทาน้ำมัน
ไว้ในลำคอ โดยเรื่องที่พูดคุยกันนั้นไม่ได้เกี่ยวอะไรกับเหตุผลที่พาพวก
เด็กๆ มาห้องเรียนเลยแม้แต่น้อย

เหมือนกับแมวตัวเมียที่กำลังออต่ออ่อนคลอเคลียอยู่แถวๆ คอของ
เจ้านาย เอาหางลูบไล้เป้ากางเกงของเจ้านายพร้อมกับส่งเสียงร้องคราง
พวกเด็กนักเรียนหญิงมองภาพนั้นแล้วถลึงตาใส่ จากนั้นก็ป็นออก
มาด้วยสีหน้าบึ้งตึง

"ทำไมอาจารย์ของเรากับยัยนั้นต้องเป็นอย่างนี้ด้วยนะ..."

"ทำตัวน่าเกลียดจริงๆ ทุเรศ"

"อุบาทว์ที่สุด"

เสียงด่าดังระงม

อาจารย์ประจำชั้นคงจะฮอตในหมู่นักเรียนหญิงเป็นแน่
ส่วนอาจารย์สาวนั้น หลังจากที่รับรู้ถึงปฏิกิริยาของพวกนักเรียน
หญิงแล้ว เธอก็แผ่วสีเกลียดขังไปยังนักเรียนหญิงพวกนั้นทันที

และยังคงหัวร่อต่อกระซิกกับอาจารย์หนุ่มอย่างไม่มียั้งอายเลยแม้
แต่น้อย รวากับว่าเธอกำลังยั่วให้พวกนักเรียนหญิงงุ่นงันแหละ

จินอู ดาฮยอน และฮารูต่างรู้สึกสงสารแจกวังที่ทำได้เพียงกอดพัน
ด้วยความโกรธเท่านั้น

"ครับ ขอขอบคุณครับ"

* เครื่องดื่มบำรุงกำลังยี่ห้อหนึ่ง

แต่คนที่น่าตกใจยิ่งกว่าก็คืออาจารย์ประจำชั้น
เพราะเขาหยิบอะไรบางอย่างออกมาจากกระเป๋ากางเกงแล้วเอา
ใส่ปาก จากนั้นก็กระดกเครื่องดื่มที่อาจารย์สาวยื่นให้ตามเข้าไป
สิ่งที่อาจารย์ประจำชั้นหยิบใส่ปากก็คือยาเม็ดบำรุงกำลังยี่ห้ออุรุษา
"แล้วมีธุระอะไรที่นี้เหรอครับ"
หลังจากที่อาจารย์ประจำชั้นดื่มเครื่องดื่มนั้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็ส่งยิ้มหวานให้อาจารย์สาว
"อู๋ตาย! ฉันลืมไปเลยนะคะเนี่ย"
อาจารย์สาวจึงหันมาทางประตูแล้วปรบมือเบาๆ ก่อนที่จะหันกลับไปอีก
เธอทำท่าทางเหมือนกับเรียกพนักงานเสิร์ฟในร้านเหล้ายังไงยังงั้น
จากนั้นจึงอธิบายถึงสาเหตุที่ตัวเองมาที่นี้ โดยไม่ลืมที่จะยิ้มน้อย
ยิ้มใหญ่
"อืม เอล่ะ อย่ามัวแต่ยืนอยู่ตรงนี้เลย เข้ามาข้างในดีกว่า"
อาจารย์ประจำชั้นทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่างกับอาจารย์สาว
แต่พอเหลือบมองนาฬิกาข้อมือ เขาก็หยุดแล้วเดินเข้าไปในห้อง
เด็กผู้ชายสี่คนที่ยืนอยู่หน้าห้องเริ่มจัดทำจัดทางของตัวเองให้ดูดี
ก่อนจะเดินเข้าไปข้างใน
การปรากฏตัวอย่างไม่คาดฝันของผู้ชายสี่คนซึ่งแสนจะหล่อเหลา
ทำให้ใบหน้าที่บูดบึ้งของพวกนักเรียนหญิงเปลี่ยนไปทันที จากนั้นเสียง
ซุบซิบก็ดังขึ้น
นักเรียนหญิงพากันกระตือรือร้นออกนอกหน้า คราวนี้พวกนักเรียน
ชายเลยเป็นฝ่ายอารมณ์เสียแทน
"ไอ้พวกนั้นมันอะไรกันวะ"
"ดูท่าทางของพวกผู้หญิงสิ"
"จะหนุ่มหรือจะแก่ก็เอาหมดเลยนะ!"
เสียงซุบซิบของนักเรียนหญิงกับเสียงไม่สบอารมณ์ของนักเรียน
ชายดังไม่หยุด อาจารย์ประจำชั้นจึงเอาไม้เรียวตีโต๊ะ

"เออะ! แนะนำตัวสั้นๆ ทีละคนซิ"

อาจารย์หันมามองเด็กผู้ชายทั้งสี่คนพร้อมกับพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง แล้วแจกวังก็ออกมายืนข้างหน้าเป็นคนแรก

"ผมชื่อขุนแจกวัง หมอนั่นชื่อดาฮยอน หมอนั่นจินอู ส่วนนั่นก็ฮารู..."

พอแจกวังพูดชื่อแต่ละชื่อออกมา เจ้าของชื่อนั้นๆ ก็พยักหน้าเพียงเล็กน้อยโดยไม่ขยับตัวหรือแสดงสีหน้าใดๆ จนกระทั่งตอนที่แจกวังพูดชื่อฮารู อาจารย์สาวจึงเดินเข้ามาใกล้

"เอ๊ะ เธอ! เธออยู่ปีหนึ่งไม่ใช่หรือ?!"

เธอตอบหัวฮารูทันที

"โธ้ย ตบหัวผมทำไมครับ"

พวกเด็กนักเรียนต่างพากันตะลึง ส่วนฮารูก็พูดจาอ่อนหวานอาจารย์สาวที่กำลังดึงหูตัวเองออกไปนอกห้อง

"อาจารย์ครับ ให้ผมอยู่ห้องนี้เถอะนะครับ! พอผมไปแฉ้งเกิดผิดปีครับ!"

ฮารูพูดพลางส่งสายตาเศร้าสร้อยไปยังจินอู แจกวัง และดาฮยอน

"พี! พี! ช่วยผมด้วยสิ!"

แต่จินอูกับแจกวังเบือนหน้าหนีราวกับอับอายท่าทางของฮารู

ส่วนดาฮยอนก็ไม่แสดงอาการใดๆ นอกจากมองออกไปนอกหน้าต่าง โดยที่มือข้างหนึ่งซุกอยู่ในกระเป๋ากางเกง

"โธ้บ้า! สมัยนี้แล้ว ใครเขาจะแฉ้งเกิดผิดไปตั้งหนึ่งปี! ออกมานี่เถอะนะ!"

หลังจากที่อาจารย์สาวลากตัวฮารูซึ่งเอาแต่ขัดขืนออกไปนอกห้อง แล้วก็ไม่มีเสียงใดๆ เกิดขึ้นอีก

ทันทีที่ความเงียบเข้าปกคลุม จินอูก็เสยผมขึ้นก่อนจะออกไปยืนข้างหน้าแจกวัง แล้วก็เริ่มแนะนำตัวเอง

"ผมชื่อจินอู อิมจินอู อิม-จิน-อู"

ทันใดนั้นแจกวังก็รีบพูดแทรกขึ้นมา

"อ๊ย... ไม่ต้องไปสนใจหรอก สนใจแต่ผมคนเดียวก็พอ ถ้ามีอะไรสงสัยก็ถามได้เลยนะ"

จินอุมองแจกวังแล้วเอาแต่หัวเราะ ส่วนพวกนักเรียนหญิงก็กำลังมองแจกวังอย่างสนใจ

"ดูเหมือนไม่มีเรื่องอะไรจะพูดต่อแล้วสินะ ถ้าอย่างนั้นก็แยกย้ายไปนั่งตรงที่ว่างๆ ได้แล้ว"

อาจารย์ประจำชั้นพูดตัดบทแล้วเดินไปหน้ากระดาน

พอเห็นที่นั่งฝั่งนักเรียนชายว่างอยู่ จินอูกับดาฮยอนก็รีบตรงดิ่งไปนั่งทันที

แต่แจกวังกลับยืนลังเลตรงโต๊ะอาจารย์อยู่นาน เขามองไปรอบๆ ห้องจนเจอที่นั่งว่างตรงฝั่งนักเรียนหญิง แล้วจึงรีบจำอ้าวไปทางนั้น

นักเรียนทุกคนในห้องพากันมองเขาแล้วก็ทำสีหน้าแสดงคำถามประมาณว่า 'มันเป็นอะไรของมัน' ทุกคนอิงกับการที่แจกวังจะไปนั่งข้างๆ นักเรียนหญิง

ที่นี่เป็นโรงเรียนสหศึกษาก็จริง แต่ก็ไม่นิยามให้นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงนั่งด้วยกัน แม้จะอยู่ห้องเดียวกันก็ตาม คงเป็นเพราะที่นี่คือโรงเรียนในต่างจังหวัด

ถึงแม้ว่าสายตาของอาจารย์ประจำชั้นและสายตาของนักเรียนทุกคนจะจ้องมองไปทางแจกวังอย่างงุนงง แต่เจ้าตัวกลับไม่สะทกสะท้านแม้แต่หน่อย

"ผมขอออกอะไรให้ทุกคนรู้หน่อยนะครับ คือว่า...ผมเป็นโรคภูมิแพ้ครับ ภูมิแพ้ทางเก"

แจกวังยิ้มเจ้าเล่ห์แล้วหันไปมองรอบๆ จากนั้นก็อธิบายถึงเหตุผลที่ตัวเองจะต้องนั่งฝั่งนักเรียนหญิง ทันใดนั้นอาจารย์ประจำชั้นก็รีบเดินเข้าไปหา เอาแฟ้มตีหัวเขาพร้อมกับพูดว่า

"ถ้าอย่างนั้นฉันก็เป็นโรคภูมิแพ้เหมือนกัน ภูมิแพ้ใจยังอย่างแกละ!"

นักเรียนชายพากันหัวเราะสมน้ำหน้า